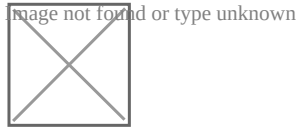

Νικόλαος Σαχάρωφ, ο ενάρετος αδελφός του Γέρ. Σωφρονίου

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Γέροντας μνημόνευε και μία άλλη περίπτωση που συνδέεται με την παραμάνα του, όταν αυτή, παρά την αγραμματοσύνη και την απλότητά της, φανέρωσε τη βαθιά πνευματική διαίσθηση της. Κάποια φορά ζωγράφιζε το πορτραίτο της αδελφής του Αικατερίνας σε προφίλ. Βλέποντάς το η παραμάνα είπε: «Μα γιατί τη ζωγραφίζεις έτσι, ώστε να φαίνεται μόνο το ένα μάτι της»; Μετά από παρέλευση πολλών ετών, όταν ο Γέροντας Σωφρόνιος άρχισε να ασχολείται με την εικονογραφία, θυμήθηκε τα λόγια αυτά και εξεπλάγη για το βάθος τους. Σύμφωνα με την εικονογραφική παράδοση η ζωγράφιση προσώπων αγίων σε προφίλ αποφεύγεται, εφόσον μόνο με την απεικόνιση των δύο ματιών, και όχι του ενός, είναι δυνατό να αποδώσουμε με χρώματα την πνευματική ουσία, την προσωπικότητα του ανθρώπου.

gnuckx (@) gmail.com

Σε ένα από τα γράμματά του ο Γέροντας αναφέρει επίσης τον αδελφό του Νικόλαο, τον οποίο ιδιαίτερα αγαπούσε για τον αληθινά χριστιανικό χαρακτήρα του: «Σπάνιος, εκπληκτικός άνθρωπος· σε όλη τη ζωή του μετέδιδε σε τόσους ανθρώπους την ειρήνη, που είναι τόσο απαραίτητη στον καιρό μας για όλο τον κόσμο, και συνεπώς και για τον καθένα μας».

Η πνευματική σοφία του Νικολάου άρχισε να εκδηλώνεται από τα πρώτα νεανικά του χρόνια. Κάποια φορά, όταν αυτός και ο Σέργιος περπατούσαν στη Μόσχα, έτυχε να περνούν δίπλα από ένα σπίτι, από τα παράθυρα του οποίου έφθαναν κραυγές ανθρώπων που μάλωναν και διαπληκτίζονταν. Σε σχέση με αυτό ο Νικόλαος παρατήρησε στον Σέργιο:

— Ξέρεις πως αρχίζουν όλες οι οικογενειακές έριδες και συγκρούσεις;

— Πως;

— Φτάνει να πει κάποιος, «Μα τι είμαι εγώ εδώ μέσα;», και να κτυπήσει τη γροθιά του στο τραπέζι.

Ο Νικόλαος από τα νεανικά του ήδη χρόνια φανέρωσε εκείνη την ευαισθησία της καρδιάς, την οποία ο Γέροντας Σωφρόνιος τόσο πολύ εκτιμούσε στην πνευματική του διακονία. Μετά από συμβουλή του γιατρού, ο Νικόλαος πέρασε ένα διάστημα σε κάποιο σανατόριο, που βρισκόταν κάπου στην Λευκορωσία. Επειδή προερχόταν

από την πρωτεύουσα, οι τοπικοί κάτοικοι έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτόν και του έκαναν διάφορες ερωτήσεις για τη Μόσχα και για πολλά άλλα, γιατί από την πρώτη κιόλας στιγμή γνωριμίας με τον Νικόλαο ήταν δύσκολο να μην παρατηρήσουν την πολυμάθειά του και την ευρύτητα των γνώσεών του. Τότε λοιπόν μια χωρική μοιράστηκε μαζί του το πρόβλημά της. Η θυγατέρα της με δυσκολία αφομοίωνε τα παραδιδόμενα στο σχολείο μαθήματα, και γι' αυτό τον λόγο πολλοί γείτονές της την θεωρούσαν διανοητικά καθυστερημένη. Όταν όμως ο Νικόλαος την είδε, είπε στη μητέρα: «Το κορίτσι δεν είναι ανόητο, αλλά πρέπει να της διδάξετε να συγκεντρώνει τον νου της. Ας διαβάζει κάθε μέρα, ιδιαίτερα πριν από τα μαθήματα, το «Θεοτόκε Παρθένε» τρεις φορές, και το πράγμα θα διορθωθεί». Υπακούοντας στη συμβουλή του δεκαεπτάχρονου νέου η μητέρα γρήγορα πείστηκε ότι είχε δίκαιο. Το κορίτσι σύντομα ξεπέρασε στα μαθήματα τους συμμαθητές της.

Ανάμεσα στους άλλους επισκέπτες ήταν μία νεαρή γυναίκα, που αφηγήθηκε στον Νικόλαο τα προβλήματα που είχε με τον πεθερό της. Αυτός ήταν άξεστος και σπάνια φερόταν προς τη νύφη του χωρίς κραυγές, πράγμα που την έκανε να υποφέρει πολύ. Ο Νικόλαος λοιπόν της έδωσε μία εντελώς απροσδόκητη συμβουλή: «Όταν αρχίσει να φωνάζει, να κάθεστε και να τρώτε ψωμί». Και πράγματι, μετά από παρέλευση κάποιου χρονικού διαστήματος η κατάσταση διορθώθηκε. Οφειλόταν στο ότι ο Νικόλαος διαπίστωσε ένα άλλο χαρακτηριστικό στη φύση αυτού του ανθρώπου, την πλεονεξία. Βλέποντας ότι οι φωνές και η άγρια συμπεριφορά προς τη νύφη του της προκαλούσαν παθολογική όρεξη κι αυτή άρχιζε να τρώει ψωμί, ο πεθερός έγινε πιο προσεκτικός στη συμπεριφορά του αναλογιζόμενος τη δαπάνη.

[Συνεχίζεται]